

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

RADA

Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie ustanowienia sieci współpracy legislacyjnej ministerstw sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej

(2008/C 326/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ZEBRANI W RADZIE,

mając na uwadze, co następuje:

- 1) Znajomość ustawodawstwa innych państw członkowskich, a nawet pewnych państw trzecich, stanowi niezbędne narzędzie ministerstw sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej, w szczególności przy opracowywaniu ustawodawstwa i transpozycji przepisów prawa Unii Europejskiej zasadniczo wchodzących w zakres ich kompetencji, w tym w szczególności prawa cywilnego i karnego, przy założeniu że kompetencje ministerstw sprawiedliwości poszczególnych państw członkowskich różnią się.
- 2) Uzyskanie informacji może okazać się zależne od wielu okoliczności i skomplikowane.
- 3) Ministerstwa sprawiedliwości państw członkowskich dysponują bardzo dokładnymi informacjami na temat ustawodawstwa wewnętrznego danego państwa, jego wykładni w orzecznictwie oraz wprowadzanych najistotniejszych reform.
- 4) Aby ministerstwa sprawiedliwości mogły mieć rzeczywisty dostęp do informacji na temat ustawodawstwa krajowego innych państw członkowskich, należy utworzyć sieć współpracy legislacyjnej.
- 5) Ponadto Unia Europejska przyjęła za cel zapewnienie swoim obywatelom przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Utworzenie takiej przestrzeni stanie się łatwiejsze dzięki lepszej wzajemnej znajomości systemów sądowych i prawnych państw członkowskich oraz ich ustawodawstwa, a także dzięki wzajemnemu informowaniu się o planowanych reformach w dziedzinie prawa.
- 6) Utworzenie „sieci współpracy legislacyjnej ministerstw sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej” pomogłoby w osiągnięciu tego celu oraz w propagowaniu lepszego zrozumienia ustawodawstw pozostałych państw członkowskich, co z kolei stanowiłoby jeden ze sposobów wzmocnienia wzajemnego zaufania i sprzyjania stosowaniu zasady wzajemnego uznawania. Umożliwiłoby również prowadzenie przez ministerstwa sprawiedliwości wspólnych analiz z

zakresu prawa porównawczego dotyczących bieżących kwestii legislacyjnych lub prawnych.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ REZOLUCJĘ:

- 1) Państwa członkowskie powinny stopniowo utworzyć „sieć współpracy legislacyjnej ministerstw sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej”, zwaną dalej „siecią”. Udział w sieci byłby dobrowolny.
- 2) 1) Celem sieci powinno być zwiększanie dostępu do informacji posiadanych przez ministerstwa sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej na temat obowiązującego ustawodawstwa, systemów sądowych i prawnych oraz planowanych najistotniejszych reform w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości. W szczególności utworzenie sieci powinno umożliwić:
  - a) przekazywanie członkom sieci, na ich wniosek, spójnych i aktualnych informacji z zakresu ustawodawstwa lub orzecznictwa dotyczącego wybranych zagadnień;
  - b) udostępnianie wyników analiz z zakresu prawa porównawczego prowadzonych przez ministerstwa sprawiedliwości poszczególnych państw lub w ich imieniu w dziedzinach prawa zasadniczo podlegających kompetencjom tych ministerstw, w tym w ramach reform prowadzonych przez państwa członkowskie lub transpozycji prawa Unii Europejskiej;
  - c) uzyskanie informacji na temat planowanych najistotniejszych reform w dziedzinie prawa, z zachowaniem poufności, do której zobowiązane są stosowne organy państw członkowskich.
- 2) Nie należy wprowadzać obowiązku zapewnienia tłumaczenia dostarczanych dokumentów.
- 3) Sieć powinien wspomagać administrator, który będzie odpowiedzialny za działanie sieci pod względem administracyjnym i technicznym. Do czasu wyznaczenia takiego administratora, w okresie początkowym za działanie sieci pod względem administracyjnym i technicznym odpowiedzialne będzie jedno z państw członkowskich.

4) Każde państwo członkowskie powinno wyznaczyć korespondenta, najlepiej w Ministerstwie Sprawiedliwości. Każde państwo członkowskie może jednakże wyznaczyć ograniczoną liczbę innych korespondentów, jeśli zostanie to uznane za niezbędne ze względu na istnienie odrębnych systemów prawnych lub podział kompetencji wewnątrz kraju.

5) Każde państwo członkowskie powinno przekazać administratorowi sieci:

- a) nazwisko, imię i stanowisko korespondenta(-ów);
- b) języki, którymi posługuje się każdy z korespondentów oraz
- c) dane umożliwiające kontakt z korespondentem(-ami), w tym dokładne numery (telefonu), adresy (specjalny adres poczty elektronicznej) itd.

Każde państwo członkowskie powinno informować administratora sieci o wszelkich zmianach danych swojego(-ich) korespondenta(-ów), zgodnie z przepisami niniejszego ustępu.

6) Korespondent powinien wysłać wniosek, najlepiej drogą elektroniczną, do stosownego(-ych) korespondenta(-ów) innego(-ych) państw członkowskich. Korespondent powinien również przesłać kopię wniosku administratorowi sieci.

7) Korespondent powinien czuwać nad tym, by przekazany wniosek

- należał do kompetencji Ministerstwa Sprawiedliwości lub dotyczył kwestii, które zasadniczo należą do kompetencji Ministerstwa Sprawiedliwości, takich jak prawo cywilne i karne,
- precyzyjnie sformułowany,
- nie pociągał za sobą nadmiernego obciążenia pracą dla innych korespondentów lub służb podlegających ministerstwu sprawiedliwości tworzącym sieć.

8) Korespondenci, którym przekazano taki wniosek, powinni dołożyć wszelkich starań, by odpowiedź została udzielona w rozsądnym terminie, bez obowiązku przedstawiania tłumaczenia dostarczanych dokumentów, takich jak teksty ustawodawcze, przepisy lub ich projekty, sprawozdania i analizy.

Jeżeli korespondent, któremu przesłano wniosek, nie jest w stanie udzielić odpowiedzi, powinien przekazać wniosek właściwemu organowi, który będzie mógł udzielić takiej

odpowiedzi i poinformować o tym korespondenta, który wystąpił z wnioskiem.

W przypadku gdy korespondent nie ma możliwości odpowiedzieć na wniosek lub szybko określić właściwe organy w tym zakresie, powinien on poinformować o tym korespondenta, który wystąpił z wnioskiem.

9) Odpowiedzi przekazane przez korespondenta byłyby udostępniane wszystkim członkom sieci, o ile wyraziłby na to zgodę korespondent, który udzielił odpowiedzi.

10) Aby ułatwić praktyczne działanie sieci, każde państwo członkowskie powinno zadbać o to, by jego korespondent(-ci) w odpowiednim stopniu znał(-li) język Unii Europejskiej inny niż jego(-ich) język ojczysty, mając na uwadze konieczność porozumiewania się z korespondentami w innych państwach członkowskich.

11) Spotkania korespondentów powinny być zwoływane w określonym celu. W spotkaniach takich mogłyby uczestniczyć inne zainteresowane osoby w celu przeanalizowania wybranych zagadnień z punktu widzenia prawa porównawczego, co służyłoby umocnieniu sieci i sprzyjało wymianie poglądów i doświadczeń wśród członków.

12) Aby ułatwić kontakty, sieć i jej korespondenci powinni korzystać z najodpowiedniejszych możliwości, jakie zapewniają nowoczesne technologie komunikacyjne i informacyjne, w szczególności zgodnie z aktualnym rozwojem europejskiego e-prawa.

13) W razie potrzeby sieci należy nadać odpowiednią formę prawną.

14) Sieć powinna opracować wewnętrzne wytyczne dotyczące praktycznych zasad działania, także kwestii językowych.

15) Do udziału w sieci można by zaprosić Komisję Europejską.

16) Rada dokona przeglądu stosowania niniejszej rezolucji nie później niż trzy lata po jej przyjęciu. Przegląd taki powinien dotyczyć między innymi następujących kwestii:

- a) procesu rozwoju, zasad administracyjnych, osiągnięć i praktycznego funkcjonowania sieci;
- b) sytuacji finansowej sieci;
- c) możliwości udostępnienia państwom trzecim i misjom EPBiO informacji, które są już dostępne w ramach sieci.

W zależności od wyników takiego przeglądu, w razie potrzeby, należy podjąć odpowiednie środki, by jeszcze bardziej poprawić sytuację.